SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja

Druk nr 2843

S P R A W O Z D A N I E

KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH

ORAZ KOMISJI SPRAWIEDLIWOŚCI I PRAW CZŁOWIEKA

o rządowym projekcie ustawy o wykonywaniu orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (druk nr 2271)

Sejm, zgodnie z art. 39 ust. 2 regulaminu Sejmu skierował w dniu 17 kwietnia 2026 r. powyższy projekt ustawy do Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka – w celu rozpatrzenia.

Komisje: Spraw Zagranicznych oraz Sprawiedliwości i Praw Człowieka po rozpatrzeniu tego projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 31 lipca 2026 r.

wnoszą:

W y s o k i S e j m uchwalić raczy załączony projekt ustawy.

Warszawa, dnia 31 lipca 2026 r.

Zastępca Przewodniczącego Komisji Spraw Zagranicznych

(-) Anna Wojciechowska

Zastępca Przewodniczącego Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka

(-) Patryk Jaskulski

Sprawozdawca

(-) Dominik Jaśkowiec

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Projekt

U S T A W A

z dnia

o wykonywaniu orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka[1)]

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady i tryb wykonywania przez Rzeczpospolitą Polską orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, zwanego dalej „Trybunałem”, w tym sposób koordynacji współdziałania podmiotów publicznych w celu wykonania orzeczeń Trybunału.

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) decyzji Trybunału – należy przez to rozumieć decyzję Trybunału, z której wynika obowiązek podjęcia przez Rzeczpospolitą Polską środków indywidualnych lub środków generalnych, wydaną w sprawie ze skargi indywidualnej, w której stroną jest Rzeczpospolita Polska;
2) deklaracji jednostronnej – należy przez to rozumieć oświadczenie składane w imieniu Rządu Rzeczypospolitej Polskiej w postępowaniu przed Trybunałem w sprawie ze skargi indywidualnej, w której stroną jest Rzeczpospolita Polska, przyznające, że doszło do naruszenia Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. poz. 284, z późn. zm.[2)]), zwanej dalej „Konwencją”, które może zawierać zobowiązanie do podjęcia środków indywidualnych lub środków generalnych;

---

1) Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, ustawę z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, ustawę z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym.

2) Zmiany wymienionej Konwencji zostały ogłoszone w Dz. U. z 1995 r. poz. 175, 176 i 177, z 1998 r. poz. 962, z 2001 r. poz. 266, z 2003 r. poz. 364, z 2010 r. poz. 587, z 2014 r. poz. 1155, z 2021 r. poz. 1879 i 2161 oraz z 2022 r. poz. 643.

3) orzeczeniu Trybunału – należy przez to rozumieć:
   a) wyrok Trybunału,
   b) decyzję Trybunału,
   c) zarządzenie Trybunału o zastosowaniu środka tymczasowego;
4) planie działań – należy przez to rozumieć dokument zawierający w szczególności informację w sprawie szczególnych środków indywidualnych lub środków generalnych, planowanych do podjęcia lub podjętych przez Rzeczpospolitą Polską w celu wykonania wyroku albo decyzji Trybunału;
5) podmiocie publicznym – należy przez to rozumieć:
   a) organ władzy publicznej,
   b) podmiot niebędący organem władzy publicznej wykonujący zadania publiczne;
6) podmiocie publicznym administracji rządowej – należy przez to rozumieć podmiot publiczny będący:
   a) organem administracji rządowej,
   b) urzędem obsługującym organ administracji rządowej albo stanowiącym jego aparat pomocniczy,
   c) podmiotem podległym organowi administracji rządowej albo przez niego nadzorowanym;
7) podmiocie publicznym spoza administracji rządowej – należy przez to rozumieć podmiot publiczny niebędący podmiotem publicznym administracji rządowej;
8) raporcie z wykonania – należy przez to rozumieć dokument zawierający w szczególności informację w sprawie szczególnych środków indywidualnych lub środków generalnych, podjętych przez Rzeczpospolitą Polską w celu wykonania wyroku albo decyzji Trybunału;
9) skarżącym – należy przez to rozumieć podmiot, który wniósł skargę indywidualną do Trybunału na podstawie art. 34 Konwencji w sprawie, w której stroną jest Rzeczpospolita Polska;
10) słusznym zadośćuczynieniu – należy przez to rozumieć środki indywidualne orzeczone wyrokiem albo decyzją Trybunału obejmujące:
   a) zadośćuczynienie pieniężne,
   b) odszkodowanie,

c) zwrot kosztów i wydatków

– wraz z odsetkami, jeżeli przysługują;

11) streszczeniu – należy przez to rozumieć streszczenie wyroku albo decyzji Trybunału przygotowane przez Kancelarię Trybunału oraz opublikowane w bazie wyroków i decyzji Trybunału;

12) szczególnych środkach indywidualnych – należy przez to rozumieć środki indywidualne inne niż słuszne zadośćuczynienie;

13) środkach generalnych – należy przez to rozumieć środki dotyczące prawa lub praktyki jego stosowania, które mają na celu usunięcie przyczyn stwierdzonego przez Trybunał stanu naruszenia Konwencji przez Rzeczpospolitą Polską oraz zapobieganie nowym podobnym naruszeniom Konwencji;

14) środkach indywidualnych – należy przez to rozumieć środki, które mają na celu:
   a) doprowadzenie sytuacji skarżącego, którego dotyczy stwierdzone przez Trybunał naruszenie Konwencji przez Rzeczpospolitą Polską, do stanu zgodnego z Konwencją lub
   b) usunięcie stwierdzonego przez Trybunał naruszenia Konwencji przez Rzeczpospolitą Polską, lub
   c) naprawienie w możliwym zakresie konsekwencji stwierdzonego przez Trybunał naruszenia Konwencji przez Rzeczpospolitą Polską;

15) środku tymczasowym – należy przez to rozumieć środek wskazany przez Trybunał w celu zabezpieczenia realizacji prawa do skargi indywidualnej w sprawie, w której stroną jest Rzeczpospolita Polska;

16) ugodzie – należy przez to rozumieć polubowne załatwienie sprawy na podstawie art. 39 Konwencji, które może zawierać zobowiązanie Rzeczypospolitej Polskiej do podjęcia środków indywidualnych lub środków generalnych;

17) uprawnionym – należy przez to rozumieć podmiot, któremu przysługują słuszne zadośćuczynienie lub szczególny środek indywidualny;

18) wyroku Trybunału – należy przez to rozumieć ostateczny wyrok Trybunału, z którego wynika obowiązek podjęcia przez Rzeczpospolitą Polską środków indywidualnych lub środków generalnych, wydany w sprawie ze skargi indywidualnej, w której stroną jest Rzeczpospolita Polska.

Art. 3. Przepisy ustawy dotyczące podmiotu publicznego administracji rządowej stosuje się odpowiednio do podmiotu publicznego spoza administracji rządowej w

zakresie, w jakim orzeczenie Trybunału dotyczy wykonywania przez ten podmiot publiczny spoza administracji rządowej zadań publicznych z zakresu administracji rządowej.

Art. 4. Podmiot publiczny w zakresie swojej właściwości niezwłocznie podejmuje działania w celu wykonania orzeczenia Trybunału i współdziała z innymi podmiotami publicznymi w tym celu.

Art. 5. 1. Minister właściwy do spraw zagranicznych koordynuje działania podmiotów publicznych podejmowane w celu wykonania orzeczenia Trybunału, w tym zapewnia podmiotom publicznym niezbędne informacje i wyjaśnienia w sprawie orzeczenia Trybunału.

2. Przy ministrze właściwym do spraw zagranicznych działa Zespół do spraw Wykonywania Orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, zwany dalej „Zespołem”.

3. Zespół jest organem opiniodawczo-doradczym ministra właściwego do spraw zagranicznych w sprawach wykonywania orzeczeń Trybunału.

4. Do zadań Zespołu należą:

1) przedstawianie opinii w sprawach problemów wynikających z orzeczeń Trybunału, w tym w odniesieniu do wniesionych do Trybunału skarg indywidualnych w sprawach, w których stroną jest Rzeczpospolita Polska, i rekomendowanie działań w zakresie szczególnych środków indywidualnych lub środków generalnych;
2) przedstawianie propozycji działań, które mają na celu zapobieganie naruszaniu Konwencji przez Rzeczpospolitą Polską;
3) monitorowanie wykonywania orzeczeń Trybunału i analizowanie problemów związanych z ich wykonywaniem;
4) opiniowanie projektów aktów normatywnych pod względem zgodności z Konwencją.

5. Zespół wykonuje zadania na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych lub przewodniczącego Zespołu.

6. Obsługę działalności Zespołu zapewnia urząd obsługujący ministra właściwego do spraw zagranicznych.

7. Wydatki związane z obsługą działalności Zespołu są pokrywane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zagranicznych.

8. W skład Zespołu wchodzą:

1) przewodniczący Zespołu – przedstawiciel ministra właściwego do spraw zagranicznych;
2) sekretarz Zespołu – przedstawiciel ministra właściwego do spraw zagranicznych;
3) pozostali członkowie Zespołu – po jednym przedstawicielu wskazanym przez pozostałych ministrów kierujących działami administracji rządowej, ministra, którego zakres działania, wyznaczony na podstawie art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2025 r. poz. 780 oraz z 2026 r. poz. 160), obejmuje zadania związane z działalnością służb specjalnych w rozumieniu ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2025 r. poz. 902 i 1366 oraz z 2026 r. poz. 26 i 815), zwanego dalej „Ministrem Koordynatorem Służb Specjalnych”, Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów i Prezesa Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, z tym że minister właściwy do spraw zagranicznych, na wniosek innego ministra kierującego więcej niż jednym działem administracji rządowej, może wyrazić zgodę na wskazanie przez tego ministra swoich przedstawicieli w liczbie niewyższej niż liczba kierowanych przez niego działów administracji rządowej.

9. Przewodniczący Zespołu kieruje pracami Zespołu, w tym zapewnia koordynację realizacji obowiązków wyznaczonych członkom Zespołu w sprawach z zakresu właściwości podmiotów publicznych, których są przedstawicielami.

10. Sekretarz Zespołu zapewnia prowadzenie dokumentacji prac Zespołu oraz realizuje inne obowiązki wyznaczone przez przewodniczącego Zespołu w sprawach organizacji prac Zespołu.

11. Pozostali członkowie Zespołu realizują obowiązki wyznaczone przez przewodniczącego Zespołu w sprawach z zakresu właściwości podmiotów publicznych, których są przedstawicielami.

12. W posiedzeniach Zespołu mogą brać udział z głosem doradczym osoby zaproszone przez przewodniczącego Zespołu, w szczególności przedstawiciele Kancelarii Sejmu, Kancelarii Senatu, Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Praw Dziecka, Rzecznika Praw Pacjenta, Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego,

Biura Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, Biura Służby Prawnej Trybunału Konstytucyjnego i innych podmiotów publicznych właściwych ze względu na rodzaj naruszenia Konwencji stwierdzonego orzeczeniem Trybunału, a także przedstawiciele samorządu zawodowego adwokatury, samorządu zawodowego radców prawnych i organizacji pozarządowych, do których zadań statutowych należy ochrona praw człowieka.

Art. 6. Podmiot publiczny zapewnia ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych, na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach, dostęp do akt sprawy albo odpisów akt sprawy w postępowaniu prowadzonym na podstawie odrębnej ustawy, w celu przygotowania dla Trybunału i Komitetu Ministrów Rady Europy informacji i dokumentów w sprawie wykonania orzeczenia Trybunału oraz w zakresie niezbędnym do realizacji tego zadania.

Art. 7. 1. Minister właściwy do spraw zagranicznych corocznie, do 30 czerwca, przedstawia Radzie Ministrów sprawozdanie z wykonania orzeczeń Trybunału za rok poprzedzający.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, przyjęte przez Radę Ministrów przekazuje się Sejmowi, Senatowi i Rzecznikowi Praw Obywatelskich oraz udostępnia się w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zagranicznych.

Rozdział 2

Wykonywanie wyroków i decyzji Trybunału

Oddział 1

Wykonywanie wyroków i decyzji Trybunału w zakresie szczególnych środków indywidualnych i środków generalnych

Art. 8. 1. Wykonanie wyroku albo decyzji Trybunału w zakresie szczególnych środków indywidualnych polega na:

1) doprowadzeniu do stanu zgodnego z Konwencją lub
2) usunięciu stwierdzonego przez Trybunał naruszenia Konwencji, lub
3) naprawieniu w możliwym zakresie konsekwencji stwierdzonego przez Trybunał naruszenia Konwencji.

2. W ocenie, czy szczególne środki indywidualne są niezbędne, uwzględnia się słuszne zadośćuczynienie orzeczone wyrokiem albo decyzją Trybunału i rodzaj naruszenia Konwencji stwierdzonego wyrokiem albo decyzją Trybunału.

Art. 9. W celu wykonania wyroku albo decyzji Trybunału w zakresie środków generalnych można w szczególności:

1) zmienić przepisy prawa powszechnie obowiązującego, w tym prawa miejscowego;
2) zmienić przepisy prawa o charakterze wewnętrznym;
3) zmienić praktykę działania podmiotu publicznego;
4) udostępnić w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego podmiot publiczny albo na stronie internetowej podmiotu publicznego tekst tłumaczenia na język polski:
   a) wyroku albo decyzji Trybunału i
   b) streszczenia, jeżeli zostało przygotowane;
5) podjąć działania upowszechniające informacje o Konwencji i orzeczeniach Trybunału, w tym działania edukacyjne dotyczące Konwencji i orzeczeń Trybunału.

Art. 10. 1. W celu wykonania wyroku albo decyzji Trybunału w zakresie szczególnych środków indywidualnych lub środków generalnych minister właściwy do spraw zagranicznych niezwłocznie zawiadamia o wydaniu wyroku albo decyzji Trybunału:

1) ministra kierującego działem administracji rządowej albo Ministra Koordynatora Służb Specjalnych, właściwego ze względu na rodzaj naruszenia Konwencji stwierdzonego wyrokiem albo decyzją Trybunału, albo
2) podmiot publiczny inny niż podmioty określone w pkt 1 – jeżeli ze względu na rodzaj naruszenia Konwencji stwierdzonego wyrokiem albo decyzją Trybunału wykonanie tego wyroku albo tej decyzji Trybunału należy do wyłącznej właściwości tego podmiotu publicznego, albo
3) co najmniej dwa podmioty publiczne – jeżeli ze względu na rodzaj naruszenia Konwencji stwierdzonego wyrokiem albo decyzją Trybunału lub liczbę naruszeń Konwencji stwierdzonych wyrokiem albo decyzją Trybunału wykonanie tego

wyroku albo tej decyzji Trybunału należy do właściwości tych podmiotów publicznych

– zwanych dalej „podmiotami wiodącymi”.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, każdy z podmiotów wiodących podejmuje w zakresie swojej właściwości działania w celu wykonania wyroku albo decyzji Trybunału.

Art. 11. 1. Jeżeli w przypadku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, minister kierujący działem administracji rządowej albo Minister Koordynator Służb Specjalnych uznaje się za podmiot niewłaściwy, niezwłocznie przedstawia stanowisko w tym zakresie wraz z uzasadnieniem ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych, który uznaje stanowisko za:

1) zasadne i niezwłocznie zawiadamia inny podmiot publiczny o wydaniu wyroku albo decyzji Trybunału w tej sprawie, albo
2) niezasadne i niezwłocznie zawiadamia o tym Prezesa Rady Ministrów

– o czym niezwłocznie zawiadamia tego ministra.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, Prezes Rady Ministrów rozstrzyga kwestię właściwości i wskazuje podmiot wiodący w terminie miesiąca od dnia otrzymania informacji od ministra właściwego do spraw zagranicznych.

3. Jeżeli w przypadkach, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 albo 3, podmiot publiczny administracji rządowej uznaje się za niewłaściwy, niezwłocznie przedstawia stanowisko w tym zakresie wraz z uzasadnieniem ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych, który uznaje stanowisko za:

1) zasadne i niezwłocznie zawiadamia inny podmiot publiczny o wydaniu wyroku albo decyzji Trybunału w tej sprawie albo
2) niezasadne i niezwłocznie zawiadamia o tym Prezesa Rady Ministrów

– o czym niezwłocznie zawiadamia ten podmiot publiczny administracji rządowej.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, Prezes Rady Ministrów rozstrzyga kwestię właściwości i wskazuje podmiot wiodący w terminie miesiąca od dnia otrzymania informacji od ministra właściwego do spraw zagranicznych.

5. Jeżeli w przypadkach, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 albo 3, podmiot publiczny spoza administracji rządowej uznaje się za niewłaściwy, niezwłocznie przedstawia stanowisko w tym zakresie wraz z uzasadnieniem ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych, który uznaje stanowisko za:

1) zasadne i niezwłocznie zawiadamia inny podmiot publiczny o wydaniu wyroku albo decyzji Trybunału w tej sprawie albo
2) niezasadne i niezwłocznie zwraca się do ministra kierującego działem administracji rządowej albo Ministra Koordynatora Służb Specjalnych o podjęcie się zadań podmiotu wiodącego w tej sprawie, uwzględniając odpowiednio rodzaj naruszenia Konwencji stwierdzonego wyrokiem albo decyzją Trybunału lub liczbę naruszeń Konwencji stwierdzonych wyrokiem albo decyzją Trybunału, a także właściwość tego ministra kierującego działem administracji rządowej albo Ministra Koordynatora Służb Specjalnych

– o czym niezwłocznie zawiadamia ten podmiot publiczny spoza administracji rządowej.

6. Jeżeli w przypadkach, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 albo 3, podmiot, o którym mowa w ust. 5 pkt 2, uznaje się za niewłaściwy, niezwłocznie przedstawia stanowisko w tym zakresie wraz z uzasadnieniem ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych, który niezwłocznie zawiadamia o tym Prezesa Rady Ministrów.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 6, Prezes Rady Ministrów rozstrzyga kwestię właściwości i wskazuje podmiot wiodący w terminie miesiąca od dnia otrzymania informacji od ministra właściwego do spraw zagranicznych.

Art. 12. 1. W terminie dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału podmiot wiodący przedstawia ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych tekst tłumaczenia na język polski wyroku Trybunału i streszczenia, jeżeli zostało przygotowane. Do tekstu tłumaczenia podmiot wiodący może dołączyć wniosek o przekazanie sprawy do Wielkiej Izby Trybunału wraz z uzasadnieniem.

2. W terminie, o którym mowa w ust. 1, wniosek o przekazanie sprawy do Wielkiej Izby Trybunału wraz z uzasadnieniem może złożyć również podmiot publiczny niebędący podmiotem wiodącym, zainteresowany ze względu na rodzaj naruszenia Konwencji stwierdzonego wyrokiem Trybunału.

3. Decyzję w sprawie skierowania wniosku o przekazanie sprawy do Wielkiej Izby Trybunału podejmuje minister właściwy do spraw zagranicznych.

4. Jeżeli w sprawie wykonania wyroku Trybunału są co najmniej dwa podmioty wiodące, minister właściwy do spraw zagranicznych wskazuje, który z nich jest obowiązany do przetłumaczenia na język polski wyroku Trybunału i streszczenia, jeżeli zostało przygotowane. Aby wskazać ten podmiot, minister właściwy do spraw

zagranicznych uwzględnia rodzaj naruszenia Konwencji stwierdzonego wyrokiem Trybunału lub liczbę naruszeń Konwencji stwierdzonych wyrokiem Trybunału, a także zakresy właściwości podmiotów wiodących.

5. Wyroku Trybunału w sprawie powtarzalnej nie tłumaczy się, chyba że podmiot wiodący lub minister właściwy do spraw zagranicznych uzna to za uzasadnione.

6. Tekst tłumaczenia, o którym mowa w ust. 1, udostępnia się w:

1) Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zagranicznych;
2) Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego podmiot wiodący albo na stronie internetowej podmiotu wiodącego;
3) Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego podmiot publiczny podległy podmiotowi wiodącemu albo przez niego nadzorowany, właściwy ze względu na rodzaj naruszenia Konwencji stwierdzonego wyrokiem Trybunału, albo na stronie internetowej tego podmiotu publicznego.

7. Minister właściwy do spraw zagranicznych przekazuje Komitetowi Ministrów Rady Europy w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym wyrok Trybunału stał się ostateczny, tekst tłumaczenia, o którym mowa w ust. 1, w celu opublikowania w bazie wyroków i decyzji Trybunału.

Art. 13. 1. W terminie dwóch miesięcy od dnia, w którym wyrok Trybunału stał się ostateczny, podmiot wiodący upowszechnia informację o jego treści wśród podmiotów publicznych, których działalność jest objęta zakresem tematycznym wyroku Trybunału. Do informacji dołącza się teksty tłumaczeń na język polski wyroku Trybunału i streszczenia, jeżeli zostało przygotowane.

2. W terminie dwóch miesięcy od dnia notyfikacji decyzji Trybunału podmiot wiodący przekazuje podmiotom publicznym, których działanie lub zaniechanie było przedmiotem skargi do Trybunału, informację w sprawie treści ugody lub deklaracji jednostronnej i mającego zastosowanie standardu Konwencji.

3. Podmiot publiczny, który otrzymał informację, o której mowa w ust. 1 albo 2, upowszechnia ją wśród swoich pracowników i wśród podmiotów publicznych podległych temu podmiotowi albo przez niego nadzorowanych. W terminie miesiąca

od dnia otrzymania tej informacji ten podmiot zawiadamia podmiot wiodący o podjętych lub planowanych środkach generalnych.

Art. 14. 1. Jeżeli wykonanie wyroku Trybunału wymaga podjęcia szczególnych środków indywidualnych lub środków generalnych przez podmiot publiczny inny niż podległy podmiotowi wiodącemu albo przez niego nadzorowany, minister właściwy do spraw zagranicznych, na wniosek podmiotu wiodącego, zawiadamia ten podmiot publiczny o szczególnych środkach indywidualnych lub środkach generalnych, które mogą służyć wykonaniu wyroku Trybunału.

2. Podmiot publiczny, o którym mowa w ust. 1, ustosunkowuje się do zawiadomienia ministra właściwego do spraw zagranicznych w terminie miesiąca od dnia jego otrzymania i zawiadamia o tym podmiot wiodący, przy czym nieuwzględnienie proponowanych środków, o których mowa w ust. 1, wymaga uzasadnienia.

Art. 15. 1. W terminie trzech miesięcy od dnia, w którym wyrok Trybunału stał się ostateczny, podmiot wiodący przedstawia ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych projekt planu działań, który zawiera:

1) informację o planowanych lub podjętych szczególnych środkach indywidualnych albo wyjaśnienie dotyczące braku zasadności ich podjęcia;
2) analizę prawa i praktyki jego stosowania w zakresie objętym naruszeniem Konwencji stwierdzonym wyrokiem Trybunału lub informację o zainicjowaniu kwerendy w celu analizy praktyki stosowania prawa w tym zakresie;
3) stanowisko w sprawie zasadności podjęcia prac legislacyjnych zmierzających do zmiany przepisów prawa powszechnie obowiązującego lub przepisów prawa o charakterze wewnętrznym lub podjęcia innych środków generalnych zmierzających do ujednolicenia lub zmiany praktyki stosowania prawa, opracowane na podstawie analizy, o której mowa w pkt 2;
4) informację w sprawie upowszechnienia wyroku Trybunału zgodnie z art. 13 ust. 1;
5) informację w sprawie innych działań planowanych lub podjętych w celu wykonania wyroku Trybunału, w tym o planowanych lub podjętych działaniach szkoleniowych.

2. Projekt planu działań, o którym mowa w ust. 1, zawiera wskazanie szczególnych środków indywidualnych lub środków generalnych oraz terminów ich wdrożenia odpowiednio przez podmiot wiodący i podmioty publiczne podległe podmiotowi wiodącemu albo przez niego nadzorowane.

3. Projekt planu działań może zawierać także wskazanie szczególnych środków indywidualnych lub środków generalnych i terminów ich wdrożenia przez podmioty publiczne, o których mowa w art. 14 ust. 1, o ile te podmioty publiczne się na to zgodzą.

4. Minister właściwy do spraw zagranicznych może zgłaszać uwagi lub propozycje do projektu planu działań.

5. Podmiot wiodący ustosunkowuje się do uwag lub propozycji, o których mowa w ust. 4, w terminie dwóch miesięcy od dnia ich otrzymania, przy czym ich nieuwzględnienie wymaga uzasadnienia.

6. W wyniku uwzględnienia uwag lub propozycji, o których mowa w ust. 4, podmiot wiodący wprowadza zmiany, w tym uzupełnienia, w projekcie planu działań. Ostateczny tekst planu działań opracowuje minister właściwy do spraw zagranicznych.

7. Jeżeli w sprawie wykonania wyroku Trybunału są co najmniej dwa podmioty wiodące, każdy z nich w zakresie swojej właściwości przedstawia ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych projekt planu działań. Przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio.

8. W terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym wyrok Trybunału stał się ostateczny, minister właściwy do spraw zagranicznych przekazuje Komitetowi Ministrów Rady Europy i podmiotowi wiodącemu plan działań sporządzony w języku oficjalnym Rady Europy.

9. Tłumaczenie na język oficjalny Rady Europy planu działań zapewnia minister właściwy do spraw zagranicznych.

10. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 1, podjęto wszystkie niezbędne szczególne środki indywidualne lub środki generalne, zamiast projektu planu działań podmiot wiodący może przedstawić ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych projekt raportu z wykonania, o którym mowa w art. 17.

Art. 16. 1. Podmiot wiodący niezwłocznie przekazuje informację o treści planu działań i terminach podjęcia szczególnych środków indywidualnych lub środków

generalnych zaplanowanych w tym planie działań podmiotom publicznym odpowiedzialnym za ich podjęcie.

2. Szczególne środki indywidualne lub środki generalne objęte planem działań podejmuje się niezwłocznie, tak by wdrożyć je w terminach określonych w tym planie działań.

3. Jeżeli ze stanowiska, o którym mowa w art. 15 ust. 1 pkt 3, wynika zasadność podjęcia prac legislacyjnych zmierzających do zmiany przepisów prawa powszechnie obowiązującego lub przepisów prawa o charakterze wewnętrznym, podmiot wiodący albo podmiot publiczny, o którym mowa w ust. 1, w terminie dwunastu miesięcy od dnia przedstawienia ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych projektu planu działań przedstawia projekt aktu normatywnego wykonującego wyrok Trybunału oraz inicjuje działania w celu jego wydania na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach.

4. Podmiot wiodący przekazuje ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych, nierzadziej niż co sześć miesięcy i każdorazowo na żądanie ministra właściwego do spraw zagranicznych, informację o stanie wykonania planu działań, a w razie potrzeby – propozycje zmian, w tym uzupełnień, planu działań.

5. Podmioty publiczne, o których mowa w ust. 1, współdziałają w zakresie swojej właściwości z podmiotem wiodącym w celu wykonania planu działań i niezwłocznie zawiadamiają podmiot wiodący o podjęciu szczególnych środków indywidualnych lub środków generalnych zaplanowanych w tym planie działań albo o przeszkodach w ich podjęciu.

Art. 17. 1. Niezwłocznie po podjęciu wszystkich niezbędnych szczególnych środków indywidualnych lub środków generalnych podmiot wiodący przedstawia ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych projekt raportu z wykonania, zawierający:

1) informację o podjętych szczególnych środkach indywidualnych albo wyjaśnienie dotyczące braku zasadności ich podjęcia;
2) analizę prawa i praktyki jego stosowania w zakresie objętym naruszeniem Konwencji stwierdzonym wyrokiem Trybunału;
3) informację o podjętych lub planowanych pracach legislacyjnych zmierzających do zmiany przepisów prawa powszechnie obowiązującego lub przepisów prawa o charakterze wewnętrznym lub o podjętych lub planowanych innych środkach

generalnych zmierzających do ujednolicenia lub zmiany praktyki stosowania prawa albo wyjaśnienie dotyczące braku zasadności ich podjęcia, opracowane na podstawie analizy, o której mowa w pkt 2;

4) informację w sprawie upowszechnienia wyroku Trybunału zgodnie z art. 13 ust. 1;

5) informację w sprawie innych działań planowanych lub podjętych w związku z wyrokiem Trybunału i w celu jego wykonania, w tym o planowanych lub podjętych działaniach szkoleniowych.

2. Minister właściwy do spraw zagranicznych może zgłaszać uwagi lub propozycje do projektu raportu z wykonania.

3. Podmiot wiodący ustosunkowuje się do uwag lub propozycji, o których mowa w ust. 2, w terminie dwóch miesięcy od dnia ich otrzymania, przy czym ich nieuwzględnienie wymaga uzasadnienia.

4. W wyniku uwzględnienia uwag lub propozycji, o których mowa w ust. 2, podmiot wiodący wprowadza zmiany, w tym uzupełnienia, w projekcie raportu z wykonania. Ostateczny tekst raportu z wykonania opracowuje minister właściwy do spraw zagranicznych.

5. Jeżeli w sprawie wykonania wyroku Trybunału są co najmniej dwa podmioty wiodące, każdy z nich, w zakresie swojej właściwości lub wspólnie, przedstawia ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych projekt raportu z wykonania. Przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio.

6. W terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania projektu raportu z wykonania, minister właściwy do spraw zagranicznych przekazuje Komitetowi Ministrów Rady Europy i podmiotowi wiodącemu raport z wykonania sporządzony w języku oficjalnym Rady Europy.

7. Tłumaczenie raportu z wykonania na język oficjalny Rady Europy zapewnia minister właściwy do spraw zagranicznych.

Art. 18. 1. Jeżeli w terminie dwóch lat od dnia, w którym wyrok Trybunału stał się ostateczny, nie został on uznany przez Komitet Ministrów Rady Europy za

wykonany, minister właściwy do spraw zagranicznych może skierować do Prezesa Rady Ministrów zawiadomienie w tej sprawie, przedstawiające:

1) szczególne środki indywidualne lub środki generalne, które mają na celu wykonanie wyroku Trybunału, i terminy ich podjęcia – w odniesieniu do podmiotu wiodącego będącego podmiotem publicznym administracji rządowej;
2) rekomendacje szczególnych środków indywidualnych lub środków generalnych, które mogą służyć wykonaniu wyroku Trybunału – w odniesieniu do podmiotu wiodącego będącego podmiotem publicznym spoza administracji rządowej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, Prezes Rady Ministrów wskazuje podmiotowi wiodącemu szczególne środki indywidualne lub środki generalne, które mają na celu wykonanie wyroku Trybunału, i terminy ich podjęcia.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, Prezes Rady Ministrów może rekomendować podmiotowi wiodącemu szczególne środki indywidualne lub środki generalne, które mogą służyć wykonaniu wyroku Trybunału.

Art. 19. 1. W terminie trzech miesięcy od dnia notyfikacji decyzji Trybunału podmiot wiodący zawiadamia ministra właściwego do spraw zagranicznych o jej upowszechnieniu zgodnie z art. 13 ust. 2.

2. Jeżeli z decyzji Trybunału wynika zobowiązanie do podjęcia szczególnych środków indywidualnych lub środków generalnych, podmiot wiodący przedstawia ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych w terminie trzech miesięcy od dnia notyfikacji decyzji Trybunału projekt planu działań. Przepisy art. 14–18 stosuje się odpowiednio.

Oddział 2

Wykonywanie wyroków i decyzji Trybunału w zakresie słusznego zadośćuczynienia

Art. 20. Minister właściwy do spraw zagranicznych wypłaca kwotę słusznego zadośćuczynienia w wysokości i w terminie określonych w wyroku albo decyzji Trybunału na podstawie dyspozycji płatności kwoty słusznego zadośćuczynienia, zwanej dalej „dyspozycją płatności”.

Art. 21. 1. Dyspozycję płatności wydaje się na formularzu płatności uwierzytelnionym przez ministra właściwego do spraw zagranicznych na potrzeby

wykonania wyroku albo decyzji Trybunału i przekazanym przez tego ministra uprawnionemu lub jego pełnomocnikowi.

2. Na potrzeby dyspozycji płatności uprawniony albo jego pełnomocnik składa uwierzytelniony formularz płatności do ministra właściwego do spraw zagranicznych niezwłocznie po jego otrzymaniu.

3. Na potrzeby dyspozycji płatności i wypłaty kwoty słusznego zadośćuczynienia określonej w uwierzytelnionym formularzu płatności przetwarza się dane:

1) uprawnionego:
   a) imię (imiona) i nazwisko albo nazwę,
   b) indywidualny numer nadany przez Trybunał skardze indywidualnej wniesionej na rzecz uprawnionego,
   c) datę i miejsce urodzenia – w przypadku osoby fizycznej,
   d) adres zamieszkania lub pobytu albo adres siedziby,
   e) numer rachunku bankowego albo rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej,
   f) numer telefonu lub adres e-mail;
2) pełnomocnika uprawnionego:
   a) imię (imiona) i nazwisko,
   b) adres zamieszkania lub pobytu,
   c) numer rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej,
   d) numer telefonu lub adres e-mail;
3) posiadacza rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej innego niż uprawniony i pełnomocnik uprawnionego, jeżeli kwota słusznego zadośćuczynienia ma zostać wypłacona na ten rachunek:
   a) imię (imiona) i nazwisko albo nazwę,
   b) adres zamieszkania lub pobytu albo adres siedziby,
   c) numer rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej;
4) osoby innej niż uprawniony i pełnomocnik uprawnionego, jeżeli kwota słusznego zadośćuczynienia ma zostać wypłacona do rąk własnych tej osoby:
   a) imię (imiona) i nazwisko,

b) adres zamieszkania lub pobytu.

4. Dyspozycję płatności można zmienić przez złożenie nowego uwierzytelnionego formularza płatności, o ile kwoty słusznego zadośćuczynienia nie wypłacono zgodnie z wcześniejszą dyspozycją płatności.

5. Minister właściwy do spraw zagranicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) wzór formularza płatności wraz z objaśnieniami dotyczącymi sposobu jego wypełniania,
2) sposób uwierzytelniania formularza płatności przez ministra właściwego do spraw zagranicznych,
3) tryb i sposób przekazywania przez ministra właściwego do spraw zagranicznych uwierzytelnionego formularza płatności uprawnionemu lub jego pełnomocnikowi ,
4) tryb i sposób składania przez uprawnionego albo jego pełnomocnika uwierzytelnionego formularza płatności do ministra właściwego do spraw zagranicznych oraz dokonywania sprostowania błędów i oczywistych omyłek pisarskich w tym formularzu,
5) sposób wypłaty kwoty słusznego zadośćuczynienia

– mając na uwadze konieczność poprawnej identyfikacji uprawnionego i jego pełnomocnika oraz zapewnienia wypłaty kwoty słusznego zadośćuczynienia w wysokości i w terminie określonych w wyroku albo decyzji Trybunału.

Art. 22. 1. Jeżeli do dnia upływu terminu płatności kwoty słusznego zadośćuczynienia minister właściwy do spraw zagranicznych nie otrzymał od uprawnionego albo jego pełnomocnika prawidłowo wypełnionego uwierzytelnionego formularza płatności, wykonuje wyrok albo decyzję Trybunału w zakresie słusznego zadośćuczynienia przez skierowanie do właściwego sądu wniosku o złożenie kwoty słusznego zadośćuczynienia do depozytu sądowego.

2. Minister właściwy do spraw zagranicznych wykonuje wyrok albo decyzję Trybunału w zakresie słusznego zadośćuczynienia przez skierowanie do właściwego sądu wniosku o złożenie kwoty słusznego zadośćuczynienia do depozytu sądowego również w przypadku:

1) uzasadnionych wątpliwości co do podmiotu, któremu przysługuje słuszne zadośćuczynienie;

2) uzasadnionych wątpliwości, czy uwierzytelniony formularz płatności został złożony przez uprawnionego albo jego pełnomocnika ;
3) ujawnienia okoliczności uzasadniających skierowanie do Trybunału wniosku o:
   a) sprostowanie wyroku albo decyzji Trybunału,
   b) rewizję wyroku Trybunału,
   c) ponowne wpisanie skargi na listę spraw

   – gdy okoliczności te mają istotne znaczenie dla wykonania wyroku albo decyzji Trybunału, w szczególności wypłaty kwoty słusznego zadośćuczynienia;
4) gdy wypłata kwoty słusznego zadośćuczynienia naruszałaby wiążące Rzeczpospolitą Polską zobowiązania międzynarodowe.

Rozdział 3

Wykonywanie zarządzeń Trybunału o zastosowaniu środków tymczasowych

Art. 23. 1. O wydaniu zarządzenia Trybunału o zastosowaniu środka tymczasowego minister właściwy do spraw zagranicznych:
1) niezwłocznie zawiadamia, w celu wykonania tego zarządzenia, podmiot publiczny, którego właściwości dotyczy środek tymczasowy;
2) może zawiadomić:
   a) podmiot publiczny, któremu podlega podmiot publiczny, o którym mowa w pkt 1, albo
   b) podmiot publiczny, który sprawuje nadzór nad podmiotem publicznym, o którym mowa w pkt 1.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
1) treść środka tymczasowego;
2) wskazanie skarżącego lub sprawy, których dotyczy środek tymczasowy;
3) okres obowiązywania środka tymczasowego.

3. Wraz z zawiadomieniem, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zagranicznych przekazuje otrzymane z Trybunału dokumenty dotyczące środka tymczasowego.

4. W sprawach pilnych:
1) zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić telefonicznie, pocztą elektroniczną lub w inny sposób umożliwiający skuteczne przekazanie informacji;

2) dokumenty, o których mowa w ust. 3, można przekazać pocztą elektroniczną lub w inny sposób umożliwiający skuteczne przekazanie informacji.

Art. 24. 1. W zakresie niezbędnym dla zapobieżenia niepowetowanej szkodzie dla skarżącego zarządzenie Trybunału o zastosowaniu środka tymczasowego wykonuje się także wtedy, gdy podmiot publiczny, którego właściwości dotyczy środek tymczasowy, dowiedział się o jego treści w sposób inny niż określony w art. 23, w szczególności w przypadku przekazania tego zarządzenia Trybunału w sposób niebudzący uzasadnionych wątpliwości co do jego autentyczności przez pełnomocnika skarżącego ustanowionego w postępowaniu przed Trybunałem.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, podmiot publiczny, którego właściwości dotyczy środek tymczasowy, niezwłocznie podejmuje działania, aby uzyskać od ministra właściwego do spraw zagranicznych potwierdzenie faktu wydania przez Trybunał zarządzenia o zastosowaniu środka tymczasowego i jego treści.

Art. 25. 1. W terminie wyznaczonym przez Trybunał albo niezwłocznie, jeżeli terminu nie wyznaczono, podmiot publiczny, którego właściwości dotyczy środek tymczasowy, podejmuje działania w celu wykonania środka tymczasowego, w szczególności:

1) zaprzestaje lub nie podejmuje działania wskazanego przez Trybunał;
2) podejmuje działanie wymagane przez Trybunał;
3) wydaje, zmienia lub uchyla rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach;
4) wydaje polecenia służbowe.

2. Podmiot publiczny, którego właściwości dotyczy środek tymczasowy, niezwłocznie zawiadamia ministra właściwego do spraw zagranicznych o działaniach podjętych w celu wykonania tego środka.

3. W uzasadnionych przypadkach podmiot publiczny, którego właściwości dotyczy środek tymczasowy, niezwłocznie zawiadamia ministra właściwego do spraw zagranicznych o szczególnych okolicznościach, które uzasadniają uchylenie albo zmianę zarządzenia Trybunału o zastosowaniu środka tymczasowego. Minister właściwy do spraw zagranicznych niezwłocznie przekazuje tę informację do Trybunału wraz z wnioskiem o uchylenie albo zmianę zarządzenia Trybunału o zastosowaniu środka tymczasowego.

Rozdział 4

Zmiany w przepisach

Art. 26. W ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 73 dodaje się art. 73a w brzmieniu:

„Art. 73a. Minister właściwy do spraw zagranicznych może zażądać udostępnienia mu:

1) akt sprawy zakończonej ostatecznie albo informacji lub dokumentów z akt sprawy zakończonej ostatecznie, na okres niedłuższy niż 14 dni,

2) odpisów akt sprawy niezakończonej ostatecznie albo odpisów informacji lub dokumentów z akt sprawy niezakończonej ostatecznie

– w celu przygotowania dla Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Komitetu Ministrów Rady Europy informacji i dokumentów w sprawie wykonania orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wydanego w sprawie ze skargi indywidualnej, w której stroną jest Rzeczpospolita Polska, oraz w zakresie niezbędnym do realizacji tego zadania.”;

2) w art. 74 w § 1 wyrazy „Przepisu art. 73” zastępuje się wyrazami „Przepisów art. 73 i art. 73a”;

3) w art. 74a wyrazy „Przepis art. 73 § 1 nie narusza” zastępuje się wyrazami „Przepisy art. 73 § 1 i art. 73a nie naruszają”.

Art. 27. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 1568, z późn. zm.[3)]) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 777 w § 1 po pkt $1^{[1]}$ dodaje się pkt $1^{[2]}$ w brzmieniu:

„$1^{[2]}$) ostateczne orzeczenie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wydane w sprawie ze skargi indywidualnej, w której stroną jest Rzeczpospolita Polska;”;

[3)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. poz. 1841, z 2025 r. poz. 620, 1172, 1302, 1518 i 1661 oraz z 2026 r. poz. 26.

2) w art. 831 w § 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) sumy przyznane orzeczeniem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jeżeli egzekwowana wierzytelność przysługuje Skarbowi Państwa lub jednostce samorządu terytorialnego;”.

Art. 28. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2025 r. poz. 132, 620 i 1302) w art. 8 w § 1 pkt 18 otrzymuje brzmienie:

„18) sumy przyznane orzeczeniem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jeżeli egzekwowana należność pieniężna przysługuje Skarbowi Państwa lub jednostce samorządu terytorialnego;”.

Art. 29. W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 1275 i 1846) w art. 32 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) reprezentowania i ochrony interesów Rzeczypospolitej Polskiej za granicą, w tym także przed sądami i trybunałami międzynarodowymi, oraz koordynowania wykonywania ich orzeczeń, z zastrzeżeniem art. 13 ust. 1 pkt 2;”.

Art. 30. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2026 r. poz. 143) w art. 12a po § 5a dodaje się § 5b w brzmieniu:

„§ 5b. Minister właściwy do spraw zagranicznych może zażądać udostępnienia mu:

1) akt zakończonej prawomocnie sprawy sądowoadministracyjnej albo informacji lub dokumentów z akt zakończonej prawomocnie sprawy sądowoadministracyjnej na okres niedłuższy niż 14 dni,

2) odpisów akt niezakończonej prawomocnie sprawy sądowoadministracyjnej albo odpisów informacji lub dokumentów z akt niezakończonej prawomocnie sprawy sądowoadministracyjnej

– w celu przygotowania dla Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Komitetu Ministrów Rady Europy informacji i dokumentów w sprawie wykonania orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wydanego w sprawie ze skargi indywidualnej, w której stroną jest Rzeczpospolita Polska, oraz w zakresie niezbędnym do realizacji tego zadania.”.

Art. 31. W ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) w art. 74 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Minister właściwy do spraw zagranicznych może zażądać udostępnienia mu:

1) akt sprawy zakończonej albo informacji lub dokumentów z akt sprawy zakończonej na okres niedłuższy niż 14 dni,
2) odpisów akt sprawy niezakończonej albo odpisów informacji lub dokumentów z akt sprawy niezakończonej

– w celu przygotowania dla Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Komitetu Ministrów Rady Europy informacji i dokumentów w sprawie wykonania orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wydanego w sprawie ze skargi indywidualnej, w której stroną jest Rzeczpospolita Polska, oraz w zakresie niezbędnym do realizacji tego zadania.”.

Art. 32. W ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2024 r. poz. 622 oraz z 2026 r. poz. 26) w art. 96a po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:

„§ 3a. Minister właściwy do spraw zagranicznych może zażądać udostępnienia mu:

1) akt zakończonej prawomocnie sprawy sądowej Sądu Najwyższego albo informacji lub dokumentów z akt zakończonej prawomocnie sprawy sądowej Sądu Najwyższego na okres niedłuższy niż 14 dni,
2) odpisów akt niezakończonej prawomocnie sprawy sądowej Sądu Najwyższego albo odpisów informacji lub dokumentów z akt niezakończonej prawomocnie sprawy sądowej Sądu Najwyższego

– w celu przygotowania dla Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Komitetu Ministrów Rady Europy informacji i dokumentów w sprawie wykonania orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wydanego w sprawie ze skargi indywidualnej, w której stroną jest Rzeczpospolita Polska, oraz w zakresie niezbędnym do realizacji tego zadania.”.

Rozdział 5

Przepisy dostosowujące i przejściowe oraz przepis końcowy

Art. 33. 1. Tworzy się Zespół.

2. Podmioty, o których mowa w art. 5 ust. 8 pkt 3, wskażą ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych swoich przedstawicieli w Zespole w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 34. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się również do orzeczeń Trybunału wydanych i niewykonanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przy czym:

1) na żądanie ministra właściwego do spraw zagranicznych i w terminie przez niego wskazanym, niekrótszym niż miesiąc od dnia otrzymania żądania, podmiot publiczny dostosowuje przedstawiony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy projekt planu działań do wymagań niniejszej ustawy;
2) plan działań uzgodniony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy staje się planem działań w rozumieniu art. 2 pkt 4;
3) na żądanie ministra właściwego do spraw zagranicznych i w terminie przez niego wskazanym, niekrótszym niż miesiąc od dnia otrzymania żądania, podmiot publiczny dostosowuje przedstawiony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy projekt raportu z wykonania do wymagań niniejszej ustawy;
4) raport z wykonania uzgodniony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy staje się raportem z wykonania w rozumieniu art. 2 pkt 8.

Art. 35. Przepisy:

1) art. 73a ustawy zmienianej w art. 26 oraz art. 74 § 1 i art. 74a ustawy zmienianej w art. 26 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
2) art. 777 § 1 pkt $1^{[2]}$ ustawy zmienianej w art. 27,
3) art. 32 ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 29 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
4) art. 12a § 5b ustawy zmienianej w art. 30,
5) art. 74 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 31,
6) art. 96a § 3a ustawy zmienianej w art. 32

– stosuje się również do orzeczeń Trybunału wydanych i niewykonanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 36. Do postępowań egzekucyjnych wszczętych na podstawie:

1) ustawy zmienianej w art. 27 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 831 § 1 pkt 8 ustawy zmienianej w art. 27 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą;
2) ustawy zmienianej w art. 28 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 8 § 1 pkt 18 ustawy zmienianej w art. 28 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 37. 1. W latach 2026–2035 maksymalny limit wydatków z budżetu państwa dla części budżetowej 45 – sprawy zagraniczne, będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy, wynosi 6,21 mln zł, przy czym w roku:

1) 2026 – 0,50 mln zł;
2) 2027 – 0,56 mln zł;
3) 2028 – 0,58 mln zł;
4) 2029 – 0,60 mln zł;
5) 2030 – 0,61 mln zł;
6) 2031 – 0,64 mln zł;
7) 2032 – 0,65 mln zł;
8) 2033 – 0,67 mln zł;
9) 2034 – 0,69 mln zł;
10) 2035 – 0,71 mln zł.

2. W przypadku zagrożenia przekroczeniem lub przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, stosuje się mechanizm korygujący polegający na ograniczeniu wydatków osobowych do poziomu zgodnego z limitem wydatków przyjętym dla danego roku budżetowego oraz kolejnych lat.

3. Minister właściwy do spraw zagranicznych monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz odpowiada za wdrożenie mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 2, w odniesieniu do tego limitu.

Art. 38. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.